

JOHAN Í KOLLAFIRÐI:

ÆTLAÐI MÆR ONGANTÍÐ AFTUR TIL FØROYA

HETTA VERÐA ONNUR JÓLINI HJÁ HJÚNUNUM RAKUL OG JOHAN Í KOLLAFIRÐI Á BÓNDAGARÐINUM Í HAVNDRUP Á FJÓNI. MEN, Á JÓLUM Í FJØR ÁTTU TEY IKKI SKEYTIÐ UPP Á GARÐIN. - EINGIN HEVÐI BÚÐ HER Í FLEIRI ÁR. HER VAR EINKI INNI, OG VIT MÁTTU Í SKÓGIN AT FINNA OKKUM BRENNI TIL HITTA, SIGUR JOHAN Í KOLLAFIRÐI

FRÁSÖGN

Vilmond Jacobsen
vilmond@sosialurin.fo

Tað var táverandi eigarin av bóndagarðinum, sum læt hjúnini sleppa at búgva á garðinum á jolum og nýggj-árinum í fjør.

- Her vóru eingir møblar, ongar lampur, og her var snøgt sagt einki inni. Kortini valdu Rakul og eg at halda jól og nýggjár her. Einasti hiti var brenni-ovnurin, og vit noyddust í skógin at finna okkum brenni til hita.

Johan í Kollafirði greiðir í stuttum frá, hvussu tey sluppu at vera á garðinum onkrar dagar, eitt vikuskifti og síðan á jolum og nýggjárinum í fjør, áðrenn tað endaliga gjørdist greitt, at tey finga møguleikan at ognar sær skeytið upp á garðin.

- Bóndagarðurin stóð til sølu, men tað var ómøguligt at fáa bankafígging. Vit vóru ógvuliga áhugað og spurdu tí eigarin, um vit kundu sleppa at gista á garðinum í eina nátt. Seinni spurdu vit, um vit kundu gista eitt vikuskifti, og at enda sluppu vit at gista her á jolum og nýggjárinum í fjør.

Hann sigur, at tað var ikki fyrr enn í januar í ár, at tað eydnaðist teimum at ognar sær skeytið upp á bóndagarðin.

- Seljarin, sum er granni hjá okkum, hjálpti okkum at fígga keypið við seljarantibrævi, tí tey sóu, at vit veruliga meintu nakað við tað, sigur Johan í Kollafirði.

Rakul so jólalig

Sjálvur ásannar Johan, at jólini í fjør gjørdust rættiliga serstøk og undarlig í hansara verð - ja, hann heldur, at hetta vóru eini keðilig jól, har hjúnini vóru einsamøll á garðinum, har eingin hevði búð í fleiri ár.

- Men, Rakul er so sera jólalig, og tað smittaði í ein ávísan mun eisini á meg, tó at umstøðurnar hesi jólini vóru rættiliga serstakar. Fyri konu mína kendust jólini í fjør ivaleyst sum jól, men eg dugdi líka sum ikki ordiliga at foreina meg við hetta, tó at vit sjálvi høvdu valt at halda jól á henda hátt. Eg kann tó leggja aftrat, at eins og vit áður hava byrjað á null-punktinum, gjørdur vit tað eisini hesaferð. Tá er bara ein vegur, og tað er frameftir.

Johan sigur, at tey vóru øll jólini og nýggjárið í fjør einsamøll á

- Rakul dámar ikki at eta fugl, hvørki høs, dunnu ella gás, og fleskasteik er vanligur matur í Danmark. Tí hava vit gjørt av at steikja okkum tvey lambstjógv jólaaftan, sigur Johan í Kollafirði

Mynd: Óla Jákup Rólantsson

bóndagarðinum.

- Tá tað leið móti midnátt nýggjárs-aftan, gleddu vit okkum at fara út í tún at vita, um vit sóu nakað fyrverk. Vit ætlaðu nevniliga at hyggja at, meðan onnur skutu fyrverk. Men, vit sóu hvørki eitt ella annað. Vit skutu einki sjálvi, og vit sóu ikki eina rakett, ei heldur fyrverk av nøkrum slag. Her var bara bølamyrkur.

Alt øðrvísi í ár

Men, í ár verður alt øðrvísi hjá Rakul og Johan í Kollafirði.

- Í januar í ár hendi tað, at vit finga skeytið upp á bóndagarðin, og í februar fekk eg fast starv á eini galvaniseringsverksmiðju her nærindis. So, vit kunnu siga, at stutt eftir ársskiftið í fjør broyttist alt, og vit høvdu veruliga eydnuna við okkum.

Á bóndagarðinum hjá Rakul og Johan eru umleið 2.500 fermetrar av bygningum, harav búarealið er umleið 210 fermetrar, og jørðin telur umleið 13.000 fermetrar.

- Vit hava gjørt nógv við garðin, síðan vit keyptu, og í dag sær út, sum um fólk altíð hava búð her. Vit eru óvuliga glað fyri garðin, og her er nógv hent, síðan vit ognadu okkum skeytið.

Johan sigur, at á jolum í ár verða tey fyra fólk á garðinum, Rakul, Johan,

Rúni og ein føroyingur aftrat, sum nýliga er vorðin skildur og sum í lötuni kennir seg sera einsamallan í Danmark, tó at hann eigur hús her á Fjóni.

- Rakul dámar ikki at eta fugl, hvørki høs, dunnu ella gás, og fleskasteik er vanligur matur í Danmark. Tí hava vit fyra gjørt av at steikja okkum tvey lambstjógv jólaaftan. Vit hava býtt uppgáurnar millum okkum, soleiðis at øll koma at gera okkurt. Einsamalli maðurin og nýggi gesturin sigur seg vera góðan í køkinum. Rakul kemur at taka sær av at pynta mandlugávuna, og síðan verða eisini uppgávur til Rúna og meg. Vit fara at hugna okkum við spølum og tónleiki.

Johan sigur, at jólaaftan klokkan 14 koma einir 10 danir at vitja bóndagarðin. Hetta eru fólk, sum vilja síggja tey djór, sum eru á garðinum.

- Tað kann tykjast lægið, at tey tíma at vitja okkum jólaaftan, men tey - eins og onnur - eru hjartaliga vælkomnir. Her hava vit eitt nú høs, dunnur, gæs, kalkun, ein hest og grís, umframt at vit hava hundar og kettur. Vit eru soleiðis komin har til, sum vit vóru í Fámara - og nú ræður um hjá okkum at koma nøkur fet víðari.

Havt nógv gestir

Johan í Kollafirði sigur, at tey hava

havt nógv gestir á bóndagarðinum, síðan tey fluttu inn at búgva - serliga føroyingar, sum eru komnir fram við, men eisini fleiri danir.

- Einaferð hendi tað, at triggir bilar við føroyingum steðgaðu her í túninum samstundis, og tá visti tað seg, at øll, sum vóru í bilinum, kendu hvønn annan. Men, tað var av tilvild, at tey júst steðgaðu hesa løtu.

Hann sigur, at fleiri enn túsund fólk hava vitja á garðinum hetta árið, tey hava búð her, og tað er eisini komið fyri, at stórir bussar fullir av fólki hava vitjað í senn.

- Longu um páskirnar byrjaðu fólk at koma, og streymurin helt fram alt summer og út í heystfrítíðina.

Hann sigur, at tey eisini hava havt hundar hjá føroyingum, sum eru farin til Føroya at ferðast, búgvandi, meðan fólk hava verið í Føroyum.

Á bóndagarðinum er lív, og tað er ikki av ongum, at Rúni Jacobsen, sum eisini var saman við teimum í Fámara, stótrívist.

- Grannafólkini, sum seldu okkum garðin, halda tað vera ógvuliga hugnaligt, at ljós aftur er í vindeygnum - og at grasplenum aftur vera slignar, sigur Johan.

Aftur til Føroya

At Rakul og Johan vóru ógvuliga vónsvikin, tá tey noyddust at rýma úr Fámara og seinni fluttu niður til Danmarkar, dylur Johan ikki fyri.

- Eg ætlaði mær ongantíð aftur til Føroya. Einasta ferð, eg havi verið í Føroyum aftur, síðan vit fluttu, var í oktober í fjør, tá eg fór upp eftir Rúna. Men, eg steðgaði ikki, og eg kalli tað tískil ikki at hava verið í Føroyum aftur og vitjað. Eg var ógvuliga fortørnaður og vónsvikin, tá vit noyddust at rýma úr Fámara.

Johan í Kollafirði sigur, at nú er ringasta vónbrotið kanska við at hasa av, tí hann hevur játtað at verða frásøgumaður á Country-og Bluesfestivalinum í Sørvági tíðliga næsta summer.

- Meðan eg nú arbeiði á einari galvaniseringsverksmiðju, lesur Rakul til »gammeldags psykolog« á Árhús Universiteti. Rakul, sum er rættiliga ófór til bókurnar, hevur søkt um at sleppa at lesa víðari í Odense í staðin, tí tá tekur teinurin millum skúlan og bóndagarðin bara eitt korter á súkklu, sigur Johan í Kollafirði.